

forskellige Grunde. Jeg skal ikke komme ind paa alle de mange Grunde, som fremsættes, men den højtærede Indenrigsminister vil sikkert kunne forstaa, at det er vanskeligt for ikke at sige umuligt at faa alle disse Grunde opklaret. En Kommunalbestyrelse i en større By kan ikke i den Grad kende Skatteyderne, at det vil være muligt at faa oplyst, hvorvidt de Grunde, som fremføres, er rigtige. Jeg tror, at det vilde være heldigst, i hvert Fald hvis Loven skal fornyes en Gang til, at det blev Købstædernes Ligningskommissioner, der indstillede, thi de har langt bedre Lejlighed til og Forudsætning for at kende de enkelte Skatteydere. Den nuværende Ordning tror jeg aldrig kan komme til at virke godt. Der søges om Eftergivelse i 1, 2 eller 3 Kvartaler. Der søges om Henstand o. s. v., og naar det drejer sig om flere hundrede, er det, jeg kan godt sige: ugørligt for en Kommunalbestyrelse at kende disse Menneskers Forhold. Saa længe man kunde sige, at Loven var paakrævet, dels fordi Arbejdsløsheden var stor, og dels fordi Arbejdsfortjenesten ikke stod i rimeligt Forhold til Prisniveauet, var den Slags Love paa deres Plads, men nu synes jeg, at Tiden er en saadan, at de ikke længer er paakrævede. Jeg skal derfor i Lighed med den ærede Ordfører for Venstre (Kragh) henstille, at Lovforslaget bliver behandlet i et Udvalg, og at vi, inden det ophøjes til Lov, faar de nødvendige Oplysninger om, hvorledes Loven hidtil har virket.

Der er en Bemærkning i Lovforslagets § 1, som jeg ikke tror er heldig. Der staar: „uden derom indgivet Andragende“. Det vilde dog vel være rigtigt, at vedkommende selv indgav Andragende. Man kan jo ellers ikke vide, hvem der trænger til en saadan Lempelse.

Jeg skal ikke paa nærværende Tidspunkt udtale mig videre om Lovforslaget, men kun anbefale, at det gaar i Udvalg, aa at vi kan faa de nødvendige Oplysninger fra Ministeren og saaledes blive i Stand til at skønne over, hvorvidt det er nødvendigt at forny Loven.

Bramsnæs: Det forundrer mig noget, at Ordførerne for Venstre og de Konservative rejser saa mange Betæneligheder overfor dette Lovforslag, thi dette fremtræder nu netop i den Skikkelse, som det fik, da det sidst var her i Landstinget, og denne Skikkelse skyldtes netop disse to Partiers Anstrengelser; det var dem, som

har Ansvaret for, at Loven fik dette Udseende. Man skulde derfor tro, at naar Loven nu kom igen i samme Skikkelse, vilde den blive mødt med Gensynets Glæde og blive modtaget med Tilfredshed, idet der ikke nu kunde komme Diskussion frem, om der skulde tilføjes en Paragraf, der gav Bestemmelser om, hvorledes de manglende Penge skulde faas fra andre Borgere i Kommunen — det var jo det, der var det store Stridsspørgsmaal sidste Gang. Men det synes nu, som om de to Partier ønsker at lægge sig i Vejen for, at dette Lovforslag bliver til noget, thi den Smule Kærlighed, de to Ordførere udtalte til det, forsvandt overfor de mange Betæneligheder, de fremhævede. Hvis Lovforslaget ikke skulde blive vedtaget, vilde jeg i allerhøjeste Grad beklage det. Der synes mig nemlig ikke at være nogen Tvivl om, at en saadan Lov er nødvendig. Man kan vel, som de ærede Medlemmer har fremført, sige, at Arbejdsløsheden ikke nu er saa stor, som den har været tidligere, men hvem ved, hvorledes Arbejdsløsheden bliver til Vinter? Skatteaaret 1919—20 strækker sig jo ud over disse Sommermaaneder, hvor Luften er klar, og der er nok at bestille for Menneskene, og derfor synes jeg, at det er noget betænkeligt at afvise Loven med den Motivering, at nu er der ingen Arbejdsløshed og ingen Vanskeligheder i det økonomiske Liv. Selv om der ikke i Øjeblikket kan siges at være nogen overdreven stor Arbejdsløshed, er der dog en ikke ringe Arbejdsløshed, og der kan være mange andre økonomiske Vanskeligheder for Borgerne i Danmark. De økonomiske Forhold, vi har levet under, har medført en Del Forvirring og vendt op og ned paa mange Ting, saaledes at mange Mennesker er kommet i Klemme under denne Forskydning, og det er saadanne Mennesker, der er tænkt paa ved denne Lov, saadanne Mennesker, for hvem de økonomiske Forhold er blevet saaledes, at de trænger til at hjælpes lidt, fordi de i Virkeligheden er slettere stillede, end de var før Krigen. Man har en Pligt til at lette Byrderne for disse Mennesker, og det kan man gøre ved i nogen Grad at fritage dem for at bære de almindelige Samfundsbyrder. Samfundsbyrderne maa først og fremmest lægges paa dem, der har Evne til at bære dem, og ikke paa dem, der paa Grund af Forskydninger i Samfundet skydes længere og længere ned.

Ud fra disse Synspunkter forundrer